

χειρίζονται οι άρχινες εις ανάλογους περιπτώσεις.

— Καί επιτυγχάνει;

— Πάντοτε.

— Δωσέ το γρήγορα.

Η βραχυνίς άρπάξει όρμητικώς από τας χείρας του άξιωματικού τού μικρόν φυλλίδιον τού όποιον έβγαλεν από τού θυλάκιόν του και έφυγε:

— Σε λίγο θά σε ξαναίδω.

Η όρχίστρα προσέκρουσε δέν ζεύρω τόν ποσοστόν τετράχορον, όταν ή κ. τού Σαιντ-Υριέξ έσυρεν ιδιαιτέρως τόν λοχαγόν και τού ειπε μέ πικρίαν:

— Είναι άπανθρωπιά, Παύλε, μέ γέλασες μέ τού κασοϋ σου.

— Διατί;

— Δέν πέρνεις μυρωδιά;

— Διόλου;

— Είσαι βέβαιος; . . . και όμως εγώ θαρρώ. . .

Κατ' έκείνην ακριβώς τήν στιγμήν νεανίας μέ φυσιογνωμίαν έλκιστικήν έπροχώρησε προς τήν έπαρχίαν. Τό βλέμμα του, ή δειλή του στάσις εξέφραζαν είδος σιωπηλής παρακλήσεως, αίτήσεως προστασίας ή προκαταβολικής συγγνώμης. Έάν ήτο κάπως κομψότερα ένδεδυμένος και είχε περισσότερον θάρρος θά περνούσε για εϋμορφο παλλικαρί.

Υπεκλίθη ενώπιον τής κ. τού Σαιντ-Υριέξ και μέ μεγάλην συγκίνησιν.

— Νομίζω Κυρία, ότι είναι ό τετράχορος τόν όποιον είχατε τήν καλωσύνην. . . τόν όποιον κατεδέχθητε να μέ υποσχεθήτε.

— Βεβαίωτα, κύριε, και είμαι πρόθυμος να τηρήσω τήν υπόσχεσίν μου.

— Επί τινα λεπτά ό άξιωματικός ήκολούθησε διά τού βλέμματος τόν πρωτόπειρον νεανίαν και βέβαια καμία άστέια ιδέα θά διήλθε τού πνευμά του διότι ήρχισε να δαγκάνη τά χείλη του ως διά να πνίξη ισχυράν έπιθυμίαν γέλωτος.

(Έπεται τού τέλος).

***Αλληλογραφία.**

W. M. D. R. Er Rugby. Έπιστολή και τζέκι ελήφθησαν ευχαριστούμεν.

κ. Π. Χ. Ερ. εις Κερασούντα. Έπιστολή ύμωv ελήφθη σ'ς γράφω σήμεραν ταχυδρομικώς.

κ. Γ. Κομεντήν εις Πύργον. Δελτάριον 12ης τ. ελήφθη συμμορούμεθα· αλλά διατί;

κ. Θ. Δ. ένταϋθα. Εϋρίσκειται ότι μερικά από τά δημοσιευθέντα ποιήματά μας θά ήσαν άριστουργήματα αν ήσαν κάπως κτεισμένα και αν είχαν μέτρα και ρυθμόν. Θεωρώ τόν εκυτόν μου άνίκανον να σ'ς άπκνήσω και δι' αυτό επικαλοϋμαι τήν σκιάν τού μεγάλου Σολωμοϋ εις τόν όποτον χάριν σας δίδω τόν λόγον:

«Όταν επρωτοδιαβάσθηκε τού ποιήμα, κάποιοι είπαν Κρήμα! ύψηλά νοήματα και στίχοι σφαλμένοι! Για να δεχθώ τήν πρώτην, άκαρτερώ να δικαιολογήσουν τήν δευτέρα

παρατήρησι. Μα τήν Δία τού εσάστισα! Αϋριο θέλει έρθη και κανέναν να μοϋ δείξη τ' άλφαβητάρι με τού κονδύλι στο χέρι, αλλά εγώ τού τού παίρνω και άπιθόνω τήν άκρη του εις τά μεγάλα όνόματα τού Δάντη και τού Πετράρχη, τού Αριόστου και τού Τάσου, και εις τά όνόματα όσων στιχορργώντας τους άκολούθησαν, και τού λέγω: Λάβε τήν καλωσύνην, Διδάσκαλε, να γύρη τ' αυτιά σου εδώ πάνω, και μέτρα. Κάθε συλλαβή είν' ένα πόδι, και για μάς και για αυτούς, όποιος και αν ήναι ό στίχος· όμως εϋδέν ήξεύρεις να τά μετρήξ. Τό φωνήεν, με τού όποτον τελειώνει ή λέξις χάνεται εις τού φωνήεν με τού όποτον ή άκόλουθη άρχινά· όμως τού προφέρω, επειδή έτσι με συμβουλεύει ή τέχνη τής άληθινής άρμονίας. Τούια (βία) τού εει (ρέει) τού αι (Μάϊ) και τά εξ'ς, όταν δέν είναι εις τού τέλος τού στίχου δέν κάνουν παρά μία συλλαβή. Τού τιμή είναι όμοιοτέλετο με τού πολλοί, τού κακός με τού τυμόδ, τού έχθές με τού πολλοίς· Τούτοι οι κανόνες έχουν κάποιαις εξαίρεσεις, ταις όποιαις όποιος έχει καλή θρεμμένη με τούς κλασικούς τήν ψυχήν του βάνει εις έργον, χωρίς τόσο να συλλογίζεται, εις τήν ίδιαν στιγμήν εις τήν όποιαν μορφώνει τήν ύλη. Πίστευσε μου, Διδάσκαλε, ή άρμονία τού στίχου δέν είναι πράγμα όλο μηχανικό, αλλά είναι ξεχείλισμα τής ψυχής· με όλον τούτο αν φθάσης να μοϋ άποδείξης ότι σφάλω τούς στίχους, θέλω γράψει τών Ίταλών και τών Ίσπανών να τούς δώσω τήν είδησιν, ότι τούς έσφαλαν έως τώρα και αυτοί, και μη φοβασαι να σοϋ πάρω για τήν εφεύρεσιν τού βραβεϊον, γιατί θέλει σε μελετήσω. . . .»

«ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ»

Παρακαλοϋνται όσοι εκ τών κ. κ. συνδρομητών δέν επλήρωσαν έτι τήν συνδρομήν αυτών να τήν άποστείλωσιν όσον τού δυνατόν ένωρίτερα είτε κατ' ευθείαν εις τού γραφείον· είτε εγκειρίζοντες αυτήν εις τούς Κυρίους:

- Γιαννόπουλον εις "Αγκυραν
- Βεινόγλουv " Σμύρνην
- Παναγιωτίδην " Παρισην
- Φιλ. Ευγένην " Αττάλειαν
- "Εξαρχον " Αρτάκηv
- Θ. Κυριακίδην " Αγαθούπολιν
- Γ. Πετροπουλιάδην Βάφραν
- 'Αθανασιάδην " Πλωμάριον
- Κομεντήν έν Βουλγαρία

οϊτινες πάνυ ευγενώς εδέχθησαν τήν άνταπόκρισιν τής «'Ηχους».

